

[Ministeren for særlige Anliggender.]

fen Bovensiepen til at beskyldte mig for Mord. Men jeg ønskede, hvad jeg senere gjorde Rede for i „Politiken“, at gøre opmærksom paa det uheldige, i, at man saa ofte fra danske officielle Myndigheders Side paa det Tidspunkt benyttede de samme Argumenter som Tyskerne, fordi det for den almindelige Befolkning maatte blive uklart, hvad der var Ret og Vrang. Jeg tilføjede, da jeg uddybede denne Bemærkning i „Politiken“, at jeg for mit Vedkommende aldrig havde tillagt de danske officielle Myndigheder udanske Motiver. Man vil kunne læse det i et aabent Brev, jeg udsendte kort efter, at jeg blev eftersøgt, hvori jeg udtrykkelig gjorde opmærksom paa, at Rigsdagen og Regeringen var lige saa gode danske Mænd som vi andre, de havde blot et andet Syn paa den Politik, der skulde føres. Hvad jeg med Hensyn til Bovensiepen gjorde opmærksom paa, var det uheldige og det forvirrende over for Befolkningen i, at man brugte de samme Argumenter som Nazisterne. Man kunde efter min Mening tale imod Sabotage og lignende med andre Argumenter end de nazistiske og uden derved at skabe Forvirring og tilsløre for Befolkningen, hvad der var sort, og hvad der var hvidt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har Ordet for en kort Bemærkning.]

Hartvig Frisch: Jeg vil først sige til det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen, at naar han nu stiller Spørgsmaalet saaledes: hvad Rigsdagen gjorde, efter at Arrestationerne havde fundet Sted, forekommer det mig, at det ærede Medlem dér kommer uden om det, som er den virkelige, terribles Konsekvens, som jeg før talte om. Er man først begyndt paa det, som skete fra Regeringens Side, bliver Konsekvensen jo, at for os her i Rigsdagen stiller Problemet sig saaledes: at gøre det lovligt, som vi maa erkende var et Grundlovsbrud. Det er altsaa lidt galt at stille det op paa den Maade, som det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen gjorde, under Hensyn til hele denne Mellempisode. Jeg synes, at vi hellere skal holde os fast ved Spørgsmaalet, som det maatte stille sig for de Embedsmænd, der stod over for Alternativet at afvise Kravet og derved støde de paagældende til Udlandet. Er først det første Skridt gjort, kommer de andre Ting som stadig Konsekvens. Jeg skal ikke forsvare de Ting, for det var Grundlovsbrud, og derfor kan

det efter min Mening kun siges, at det skete under det, der dengang fint kaldtes Nødretsgrundsætningen, men det er jo slet ikke andet end at sige, at vi var under Tvang, og den handlede vi under. Andet Forsvar skal der fra min Side overhovedet ikke stilles op over for det.

Med Hensyn til den Embedsmand — der var jo nok flere —, som kom om Morgenen den 22. Juni, vil jeg sige, som det ærede Medlem selv bemærkede, at vi kommer tilbage til det Spørgsmaal i den parlamentariske Kommission og vil dér faa Lejlighed til for hver Time paa Dagen at faa uddybet, hvordan Begivenheden faktisk fandt Sted; men det kan jeg jo ikke foregribe her.

Jeg vil blot gerne takke den højtærede Minister for de Udtalelser, han fremkom med her. Den højtærede Minister hævdede, at Frihedsraadet nøje afvejede Fordele og Ofre, og at man advarede mod saadanne tilfældige Ting som f. Eks. det, der nævntes med de tyske Soldater. Det er en Synsmaade, som jeg helt billiger, men saa synes jeg egentlig ogsaa, at Frihedsraadet skulde have erkendt, at det Svar, der blev givet om Storebælts-Katastrofen: hvor der handles, der spildes, var et letsindigt Svar. (Ministeren for særlige Anliggender [Mogens Fog]: Det var ikke Frihedsraadets Svar). Det var det Svar, som lød til os danske Medborgere, der sad og ventede spændt paa at faa et eneste Ord, der kunde lettere Sind over for det skete, nemlig at man erkendte, at det var en Fejl. Var det Ord faldet, vilde jeg f. Eks. ikke have følt det som min Borgerpligt at tage til Orde om denne Handling, som jeg gjorde i min Tale i Studenterforeningen. Men, højtærede Minister, det Ord faldt ikke; derimod kom fra London Ordene: hvor der handles, der spildes. Derfor følte jeg mit Ansvar, for jeg mener, at vi hele den Tid havde Ansvar over for vore Landsmænd, selv dem, om hvilke der kun sagdes, at de var passive.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Det er et Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen. Tror det ærede Medlem selv, at det havde været muligt at faa Kommunisterne ud, hvis Rigsdagen ikke havde gennemført Kommunistloven? Tror det ærede Medlem ikke, at Resultatet blot var blevet, at de var ført til Tyskland, eller hvad tror det ærede Medlem der vilde være sket? Maa jeg